

č. 249 ř. z., stačí poukázati na to, že toto vládní nařízení se týká jen vedení exekuce na veřejné obligace, které svědčí určitým jménům nebo jsou vinkulováním věnovány určitému účelu. V tomto případě jde však o složení peněžitých částek k soudu jako vadia a jako splátky na nejvyšší podání v reální dražbě. Tím, že podle ustanovení § 1 vládn. nař. č. 313/1938 Sb. z. a n. okresní úřad v Č. B. zamítl žádost Josefa S. (vydražitele), aby mu byl udělen souhlas k vlastnickému nabytí vydražené polovice nemovitostí, uvolnily se jak vadium, tak i splátky na nejvyšší podání, jež nelze považovati za soudní depositum v pravém toho slova smyslu. Částky ty jsou obyčejnou peněžitou pohledávkou dlužníka, takže pro jich zabavení platí nikoliv předpisy § 325 a násl. ex. ř., nýbrž ustanovení § 290 a násl. ex. ř. a exekuce na peněžité pohledávky (srovnej též Neumann, Komentář k ex. ř. u § 325 ex. ř. úvod). Ježto pak exekuční návrh na zabavení a přikázání k vybrání peněžité pohledávky byl opřen o pravoplatný exekuční titul, totiž o vykonatelný platební rozkaz okresního soudu v Č. B., a obsah exekučního návrhu odpovídal předpisům § 54 ex. ř., nebylo důvodu exekuční návrh ten zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci a zákonu a odkazuje se na jeho správné odůvodnění, k němuž se podotýká jen toto: Podle spisu exekučního soudu v Č. B. byly jak vadium, tak splátky na nejvyšší podání složeny dlužníkem v hotovosti; nárok dlužníkův směřuje proto jen na vrácení této hotovosti, třebas soud exekuční, vykonáváje správu této úschovy, nařídil uložení složených částek na vkladní knížku Č.-B. spořitelny.

Čís. 17355.

Přísluší-li nemanželskému dítěti nárok na výživu proti nemanželskému otci (§ 166 obč. zák.) a zároveň proti pěstounovi, který se zavázal v pěstounské smlouvě schválené poručenským soudem poskytovat mu svým nákladem náležitou výživu, šaty a jiné potřeby i lékařské ošetření, má nemanželské dítě nárok jen na jednu výživu a lze jej proti nemanželskému otci uplatnit jen tehdy a potud, pokud pěstoun není s to, aby dítě živil.

(Rozh. ze dne 14. července 1939, R II 157/39.)

Prvý soud uložil nemanželskému otci nezl. navrhovatelky Marie S. (schovanky Karla S.), aby platil navrhovatelce výživné. Rekursní soud návrh na placení výživného zamítl pro tentokráte.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Při právním posouzení jest vycházeti z toho, že pěstounskou smlouvou ze dne 1. září 1937, jež byla schválena poručenským soudem, zavázal se Karel S., že bude své nezl. vnučce Marii S. poskytovatí náležitou výživu, šaty a jiné potřeby i lékařské ošetřování svým nákladem. O pěstounství pojednává občanský zákoník jedině v § 186, neřeší však spornou otázku, o niž jde. Výživa slouží k opatření potřeb, aby byla fysická existence člověka zachována (Sedláčkův komentář k obč. zák. IV. s. 681 č. 7). Z tohoto účelu výživy jakož i z jejího pojmu vůbec plyne, že nemanželské dítě má nárok jen na jednu výživu. Tomu nasvědčuje srovnání § 166 a §§ 796 (slova »nedostávající se výživa«), 1042 a 1418 (srov. také Gl. U. č. 3181). Přísluší-li dítěti nárok na výživu proti nemanželskému otci a zároveň proti pěstounovi, lze tento nárok proti nemanželskému otci uplatniti jen tehdy a potud, pokud pěstoun není s to, aby dítě živil. Že by šlo o takový případ, to dovolací stěžovatel ani netvrdil. Z ustanovení § 170 obč. zák. nemůže dovolací stěžovatel nic těžiti, poněvadž se týká smírů mezi rodiči, kdežto v projednávané věci jde o smlouvu pěstounskou, jež nebyla uzavřena mezi nemanželskými rodiči. Námitka dovolacího stěžovatele, že pěstounskou smlouvou se pěstoun nevzdal nároku na náhradu poskytované výživy a výchovy vůči nemanželskému otci, neobstojí, neboť nejde tu o nároky pěstouna proti nemanželskému otci schovanky. Rovněž neopodstatněná je další námitka dovolacího stěžovatele, že ani dítě se nevzdalo svého alimentárního nároku proti otci; vždyť vyživovací povinnost nemanželského otce nebyla napadeným usnesením prohlášena za zaniklou, nýbrž návrh na výživné byl zamítnut jen toho času.

Čís. 17356.

Nevyhověl-li exekuční soud pro tentokráte návrhu knihovního věřitele, aby bylo učiněno opatření, aby mu vnucený správce zaplatil úroky z knihovních pohledávek (§ 120 č. 4 ex. ř.) a poukázal-li ho s těmito nároky na pořad práva, nejde ani o případ § 132 č. 3 ani o případ § 132 č. 4 ex. ř. a stížnost knihovního věřitele do usnesení exekučního soudu je přípustná.

(Rozh. ze dne 25. července 1939, R I 484/39.)

Knihovní věřitelka Anna K-ová žádala, aby okresní soud (exekuční komisař) učinil v rámci dozorčího práva, jež mu přísluší vůči vnucenému správci podle § 114 ex. ř., s urychlením opatření v tom směru, aby vnucený správce jí zaplatil úroky z knihovních pohledávek v žádosti uvedených. Soud první stolice zamítl pro tentokráte žádost knihovní věřitelky za výplatu úroků a odkázal žadatelku s jejími nároky na pořad práva, a to v podstatě proto, že nejsou jednak dosud